

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 31-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea orbului din Ierihon*)

†) SF. CUV. GHEORGHE DE LA
CERNICA ȘI CĂLDĂRUȘANI
SF. PROROC SOFRONIE

HRISTOS VINDECĂ PE ORBUL DIN IERIHON

Domnul s-a apropiat cu multă milostivire de suferința orbului Bartimeu, care supraviețuia din mila trecătorilor ce îi dădeau un bănuț sau o bucată de pâine. Momentul trecerii Mântuitorului pe la poarta cetății îi oferă acestui om speranța unică a vieții sale, de a se întâlni cu Hristos și a-I cere ceea ce nimeni nu i-a putut oferi până acum, vindecarea de orbirea de care suferea.

Pe de altă parte, fiind vindecat, el are posibilitatea să-L vadă și cu ochii trupești pe Domnul, de aceea expresia „Doamne, vreau să văd” e tot atât de importantă ca și „Doamne, să Te văd”, să vadă în fața mea pe Mântuitorul lumii, care din acest ceas îi dă un nou curs vieții sale, până atunci triste și fără speranță.

Menționăm faptul că în strigătul său după ajutor „Iisuse, Fiul lui David, ai milă de mine” se cuprinde credința sa puternică, exprimată ca o rugăciune stăruitoare și vie, izvorâtă din toată ființa sa.

Hristos Domnul i-a simțit vibrația sufletului său și lumina credinței lui, l-a chemat la Sine și, prin minunea care a urmat, căci i-a redat vederea, l-a arătat celor din jur ca model de credință pe de o parte, dar totodată a exprimat puterea Sa dumnezeiască că El este cu adevărat Mesia Hristos, Fiul lui David.

Domnul trimite harul și puterea Sa, iar Bartimeu își arată credința și nădejdea neclintită în cel ce îl poate vindeca. De aceea îi și spune „Credința ta te-a mântuit”, redându-i prin cuvânt vederea, fără să se atingă de ochii lui, cum a făcut în alte împrejurări.

Vindecat acum, Bartimeu nu mai rămâne la poarta cetății, ci, slăvind pe Dumnezeu, îl urmează pe Iisus. Tot poporul care a fost martor la minunea săvârșită a dat slavă lui Dumnezeu. Deși cu ochii trupești Bartimeu nu vedea, Hristos i-a simțit lumina credinței din

Prin pericopa evanghelică de la Luca, cap. 18, 35-43, în rânduală liturgică pentru Duminica de astăzi ni se istorisește minunea vindecării orbului din cetatea Ierihonului. În drum spre Ierusalim, venind din Galileea, Hristos, împreună cu ucenicii Săi și mulțime de popor care îl urmau, se apropie de Ierihon, așezare importantă a antichității biblice, situată între ținutul munților Carantaniei și valea joasă a Iordanului. Această cetate a fost cucerită de iudei la întoarcerea din robia egipteană, după trecerea Iordanului sub Iosua. La poarta cetății era un orb sărac, pe nume Bartimeu (fiul lui Timeu), care stătea lângă drum, cerșind mila trecătorilor. Auzind că trece Iisus din Nazaret, cu mult curaj și credință a strigat: „Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă!”. În strigătul lui, descifrăm nu atât dorința simplă de a primi un mic ajutor, o milostenie de la Domnul, ci nădejdea că Iisus din Nazaret îl va vindeca de orbire. Numindu-L pe Iisus „Fiul lui David”, orbul din Ierihon recunoaște în El pe Mesia cel adevărat, singurul care îl putea tămădui. Cu iubire milostivă, dar și înțelegând durerea acestui om neajutorat și marginalizat, Hristos îl cheamă la Sine și cu puterea Sa dumnezeiască îl vindecă de orbirea trupească, redându-i vederea. În același timp îi luminează deopotrivă sufletul și ființa lui întreagă, căci prin credință puternică L-a mărturisit pe Hristos ca fiind Dumnezeu cel adevărat.

sufletul său. Dezlegându-l de orbirea cea trupească, Hristos i-a luminat întreaga lui ființă, căci El este Lumina lumii, Lumina cea Adevărată, care luminează pe tot omul care vine în lume.

Fiecare vedere are valoarea ei, dar situăm pe un plan superior vederea cea duhovnicească a omului luminat prin harul lui Hristos, prin care îl cunoaștem pe Dumnezeu și îl mărturisim ca ziditor și mântuitor al tuturor.

Vederea ochilor trupești trebuie să

constituie fereastră adevărată de înălțare către Dumnezeu și de revărsare peste ființa noastră întreagă a Luminii celei Necreate, care ne luminează mintea și ne încălzește inima în a-L cunoaște pe Dumnezeu.

De aceea, văzându-L și cunoscându-L pe Hristos care se descoperă omului curat și rugător, să urmăm Calea Lui, căci „Întru Lumina Ta, Doamne, vom vedea Lumina” spre mântuirea și sfințirea vieții noastre. Amin! ❀

Pr. Eugen Morar

CUVIOSUL GHEORGHE DE LA CERNICA ȘI CĂLDĂRUȘANI, UCENIC DE SEAMĂ AL SFÂNTULUI PAISIE DE LA NEAMȚ

Sfântul Gheorghe de la Cernica este poate cel mai important urmaș al Sfântului Paisie în Țara Românească, făcându-se el însuși întemeietorul unui alt curent de înnoire monahală, cu un puternic specific românesc: neo-isihasmul cernican. Mănăstirile Cernica, Căldărușani, Pasărea, Țigănești, Ghighiu, mai târziu mănăstirile vâlcene și Lainici, prin contribuția directă a Sfântului Calinic de la Cernica, sunt semințe vii pentru învățătura paisiană și scrierile Sfinților Părinți.

Cuviosul Gheorghe se va naște în anul 1730, într-o familie de binecredincioși ardeleni din Săliștea Sibiului. Aprins din tinerețe de duhul viețuirii călugărești și neputându-și împlini această vocație în Transilvania, din cauza persecuțiilor împotriva ortodoxiei și, mai ales, împotriva așezămintelor monahale, el a trecut, la vârsta de 19 ani, în Țara Românească, unde a intrat în slujba unui arhiepiscop aflat în București, mitropolitul grec Roșca.

Mai apoi, în anul 1750, pleacă împreună cu părintele său sufletească la Constantinopol și apoi la Muntele Athos, viețuind în Mănăstirea Vatoped, unde a fost făcut de acesta rasofor și diacon, iar după moartea mitropolitului a devenit ucenic al starețului Paisie Velickovski, la schitul athonit Sfântul Ilie. Aici primește sfântul chip îngeresc, devenind călugăr în mantie, în anul 1752, prin mâna Cuviosului Paisie însuși, iar apoi, în anul 1754, este hirotonit preot.

În anul 1763 l-a însoțit pe marele stareț, dimpreună cu ceilalți 64 de ucenici, în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, unde s-a nevoit doisprezece ani ca ieromonah, duhovnic și econom al obștii, care a ajuns să numere 350 de viețuitori.

Ocupația austriacă instaurată în 1775 asupra Bucovinei, îl constrânge pe starețul Paisie, cu 200 de călugări de la Dragomirna - între care și Cuviosul Gheorghe - să se mute la Măn. Secu. Patru ani mai târziu, în 1779, starețul Paisie ia sub ascultarea sa și Măn. Neamț. Gheorghe a mai stat cu starețul Paisie la Neamț încă doi ani.

În anul 1781, luând binecuvântare de la

părintele său sufletească, pornește pe drumul către Athos. Ajungând însă în București, este oprit în Țara Românească de către mitropolitul Grigorie al II-lea (1760-1787) și de către un vechi prieten, ieromonahul Macarie de la Mitropolie, și dânsul ucenic al starețului Paisie, și, prin multe insistențe, îl determină pe Cuviosul Gheorghe să pornească lucrarea de revigorare a vieții monahale din schitul Cernica, aflat în totală părăsire de peste trei decenii.

În condiții foarte grele pe plan local, în izolarea codrului, Cuviosul Gheorghe, ajutat de cei doi ucenici bătrâni, Atanasie și Gherasim, a curățat locul de mărăcini, a alungat sălbăticiunile, sporind obștea călugărească cu noi membri, atrași de farmecul duhovnicesc al personalității sale. După patru ani (1781-1785) mănăstirea Cernica este redeschisă. Păstorind cu jertfelnicie și mult har, a refăcut vatra cernicană, adunând, în jurul său, în doar cinci ani, o obște de 103 ucenici.

În anul 1785, căzând într-o boală grea, din care nu a crezut că va mai scăpa cu zile, a întocmit o „Diată” (testament), ca un adevărat așezământ al obștii sale, ce a rămas, peste vreme, un document de excepțională însemnătate duhovnicească. Însănătoșindu-se mai apoi, a mai trăit, în aceeași spornică lucrare, încă 22 de ani.

În anul 1793, mitropolitul Filaret al II-lea îi încredințează și Mănăstirea Căldărușani. Sfântul Gheorghe va conduce cele 2 mănăstiri din aprilie 1794 și până la moartea sa, în decembrie 1806, locuind, pe rând, în fiecare dintre ele și așezând părinți egumeni care să le poarte de grijă,

mai ales când el însuși era plecat în cealaltă parte. În ambele mănăstiri a rânduit viață de obște după tradiția athonito-paisiană și după așezământul diatei sale, cu pravila celor șapte laude zilnice, spovedania deasă, ascultare, rugăciune continuă, asceză și masă de obște.

Slăbit de suferință, de post și rugăciune, starețul a chemat toți călugării în biserică la începutul lunii decembrie 1806 și, după rugăciune, a plecat pentru ultima oară la Cernica, în plânsetele tuturor. Aici, în mijlocul ucenicilor săi, „restauratorul”, „bunul și blândul povățuitor”, cum a fost numit de contemporani, a trecut la cele veșnice pe 3 decembrie 1806.

Pentru ca osteneala sa de reorganizator al monahismului să nu se stingă, a lăsat un „testament”, cuprinzând principiile după care a reușit să întărească obștile. Cele șapte trepte ale nevoinei monahale prevedeau supunerea, spovedania, lupta împotriva mândriei, Sfânta Împărtășanie lunar, primirea cu grijă în obște a fraților, un iconom și un duhovnic înțelepți și respectarea rânduielilor. Starețul a lăsat cu limbă de moarte să nu se supună obștea conducătorilor de alt neam.

În octombrie 2005, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea cuviosului stareț Gheorghe. Proclamarea canonizării s-a săvârșit la Mănăstirea Cernica în ziua prăznirii sale, la 3 decembrie 2005, de către un impresionant sobor arhieresc, în frunte cu Preafericitul Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. ✿

6 decembrie

HARAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ

Sfântul Ierarh Nicolae, apărător al credinței, ocrotitor al celor nevoiași

Puțini sfinți din calendar au supranumele de „Făcător de minuni”, deși toți sfinții fac minuni. Pentru toți, mici și mari, Sfântul Nicolae este „Moșul” care aduce daruri la copii în noaptea de 5 spre 6 decembrie, punându-le discret în ghetuțe sau bocanci. Uneori, pentru copiii mai năzdrăvani, lasă drept avertisment o nuielușă. Dar el este pentru toți sfântul blând și bun, care privește cu dragoste către toți, din icoana sa. Este bunicul iubitor, veșnic gata să ne ajute, să ne mângâie, să ne facă daruri. Nu cred că este un alt sfânt mai iubit și mai apropiat de mii și mii de oameni ca Sfântul Nicolae.

Se naște pe la anul 270, în Patara Lichiei, în sud-vestul Turciei de azi, ca singurul copil al evlavioșilor Teofan și Nona. În creșterea sa creștină a beneficiat și de îndrumările unui unchi, Nicolae, episcop al locului, care va fi cel care îl va hirotoni întru preot. Vrednicia sa l-a făcut cunoscut tuturor. Curând va primi mitra de episcop în Mira Lichiei.

Cunoscută îndeobște este participarea sa la Sinodul I Ecumenic de la Niceea din 325, înfruntându-l atunci bărbătește pe ereticul Arie. Tradiția ne spune că, epuizând argumentele verbale, blândul episcop Nicolae a fost nevoit să-i tragă și o palmă încăpățânatului Arie. Gestul îl va fi șocat pe îndărătnicul adversar al dreptei credințe, dar și asistența. Arie, însă, rămâne în continuare în rătăcirea sa.

Înainte cu mult de aceste evenimente, pe vremea persecutorilor împărați Dioclețian și Maximian, Sfântul Nicolae a

luat atitudine fermă și împotriva cultelor păgâne, fapt pentru care a fost închis, fiind eliberat doar odată cu venirea la tron a lui Constantin cel Mare.

După o viață plină de vrednicii, a trecut în veșnicie la 6 decembrie 343, sfintele sale moaște petrecând o vreme la Mira, fiind apoi furate de occidentali, care le aduc în 1067 la Bari - Italia, unde sunt păstrate până astăzi. În anul 1967, printr-o înțelegere între Papa Paul al VI-lea și Patriarhul Atenagora, o parte din ele au fost readuse în Orient, la Constantinopol.

Multe și mari minuni a făcut și face Sf. Nicolae. Cronicile consemnează că de mic copil s-a învrednicit de darul facerii de minuni, de aceea el este recunoscut și ca „patron al copiilor”. Pe când era episcop la Mira, a poruncit să se dărâme capîștea idolească a lui Artemis, zeita naturii și a vânătorii, iar aurul recuperat din dărâmături l-a transformat

în ajutoare pentru copiii orfani.

În vremea unei secete cumplite, cumpără cu mari eforturi grâu, împărțindu-l apoi la săracii înfometați. Salvează onoarea unui tată văduv și a celor trei fete ale sale, tată nevoiaș, care din cauza cumplitei sărăcii era pe punctul de a-și „vinde” fiicele spre a-și putea asigura traiul zilnic, fără a conștientiza pierzarea lor morală și sufletească. Aflând de intenția lui disperată, episcopul Nicolae aruncă noaptea, de trei ori la rând, în casa lor, câte o pungă de galbeni.

În București avem mâna dreaptă a Sfântului la Biserica Sf. Gheorghe Nou.

Și biserica noastră s-a învrednicit să primească un fragment din moaștele ocrotitorului nostru, spre marea noastră bucurie. Credincioșii vin adesea să se închine, să se roage, să-și împărtășească necazurile sau să-i citească Sf. Nicolae un Acatist, fie pentru a cere ceva, fie pentru a-i mulțumi pentru ajutor. ❀

Sfânta Muceniță Filofteia

De mică Filofteia rămâne orfană. După o vreme tatăl ei se recăsătorește. De multe ori mama vitregă o trimitea pe Filofteia să ducă tatălui ei mâncare la câmp. Dar, miloasă, pe drum copila împărțea din bucate oamenilor săraci pe care îi întâlnea. Uimit că soția nu-i trimite destulă hrană, tatăl Filofteii o întreabă pe soție de ce face aceasta. Soția îi răspunde că nu e vina ei, ci a copilei, care dă pe drum din mâncare săracilor.

Urmărind-o, tatăl s-a convins că așa este. A scos atunci securea pe care o avea și a aruncat-o asupra fetei. Rănită grav la un picior, curând moare. Avea doar 12 ani. Vrând să ridice trupul fetei, tatăl nu reușește, căci era foarte grea. Aleargă atunci la biserică, la episcopul cetății. Sobor de preoți și credincioși

vin și înalță rugăciuni pentru a-i ridica și duce trupul în catedrala cetății. Pentru că nu reușesc, înțeleg că nu era voia Sfintei să fie dusă în cetate și încep să rostească numele diferitelor cetăți, biserici și mănăstiri din dreapta și stânga Dunării. Doar când au rostit numele bisericii „Sf. Nicolae” de la Curtea de Argeș, trupul Sfintei s-a făcut ușor. Voievodul Radu Negru a venit la Dunăre, cu episcopi, preoți și mult popor, și a dus moaștele Sf. Filofteia în biserica de la Curtea de Argeș.

În anul 1517, domnitorul Neagoe Basarab a ctitorit Măn. Curtea de Argeș, mutând în biserică moaștele Sfintei. La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a hotărât generalizarea cultului Sf. Muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș. ❀

SFÂNTUL IERARH AMBROZIE AL MEDIOLANULUI, PĂSTOR ÎNDRĂZNET ȘI LUMINAT

Aurelius Ambrozie s-a născut pe la anul 339, la Trier, în Galia, într-o familie nobilă creștină. Tatăl său, Uranius Ambrozie, dintr-o familie probabil de origine greacă, deținea funcția de prefect al pretoriului, la prefectura Galiei, controlând administrația judiciară și civilă a jumătate din Europa. Mama sa, Aurelia, și ea dintr-o familie nobilă, deținea suprafețe întinse în Sicilia și în Africa de Nord. Pe acești părinți, Dumnezeu i-a binecuvântat cu trei copii: Satir (ajuns înalt funcționar de stat), Marcelina (care se va călugări) și Ambrozie.

După moartea timpurie a tatălui, mama, împreună cu cei trei copii ai săi, se mută la Roma, pentru a-și da copiii la înalte școli romane. Ambrozie a făcut studii de retorică și de drept și s-a deprins cu buna grăire retoricească, fiind un orator puternic în cuvânt, care-i va apăra pe cei nedreptățiți la judecăți. În anul 370, împăratul Valentinian cel Mare îl numește Guvernator al Provinciei Emiliei și Liguriei, cu reședința la Mediolan, Milano de astăzi.

După moartea episcopului Mediolanului, Auxențiu arianul, se creează o mare tulburare între dreptcredincioși și arieni, fiecare dorind un episcop de credința lor. Fiind înștiințat de aceasta, împăratul îl trimite pe Ambrozie să potolească tulburarea poporului. Intrând el în biserica din Mediolan, sfătuiește poporul să facă unire și pace, iar un prunc, care încă nu putea vorbi bine, a strigat din popor: „Ambrozie să ne fie episcop!”. Auzind aceasta, tot poporul care era în biserică a repetat cuvântul pruncului, deși Ambrozie nu era încă luminat cu sfântul botez, ci numai chemat. Deși fuge de această înaltă slujire, Ambrozie se supune poruncii împărătești și dorinței poporului: este botezat la 30 noiembrie 374, iar la 7 decembrie 374 este hirotonit episcop, de față fiind însuși împăratul.

Noul episcop se îngrijește mai întâi să-și însușească o bună cultură teologică, prin aprofundarea studiului Sfintei Scripturi și a operelor Sfinților Părinți, sub îndrumarea preotului Simplician. Curând devine un predicator remarcabil. După hirotonia întru episcop, își vinde întreaga avere, împărțind banii săracilor. Dragostea lui față de cei săraci și necăjiți era atât de mare, încât la răscumpărarea unor captivi a poruncit să fie vândute anumite obiecte de cult, care nu erau indispensabile cultului, pentru a procura banii necesari.

Sfântul Ambrozie a jucat un rol important în convertirea Fericitului Augustin, aducându-l de la maniheism la

**Venerat
deopotrivă
în Occident
și în Orient,
este unul dintre
marii Sfinți Părinți
ai Bisericii.
Apărător al
hotărârilor
Sinodului I Ecumenic
de la Niceea,
Sfântul Ambrozie
a fost
un mare dascăl
al hristologiei
și al
învățăturii trinitare.**

dreapta credință. Având o cultură clasică solidă, dar și una teologică de excepție, fiind cunosător bun al scrierilor Părinților greci și latini, Sfântul Ambrozie a scris și el mult, într-un stil plăcut și armonios, chiar dacă n-a ajuns la profunzimea altor Sfinți Părinți. De la el ni s-au păstrat valoroase scrieri dogmatice, exegetice, morale și ascetice, dar și cuvântări, imne și 91 de epistole.

Episcopul Ambrozie a fost preocupat și de răspândirea monahismului în nordul Italiei, dar și de convertirea ultimelor rămășițe ale păgânismului din acest teritoriu și aducerea la dreapta credință a arienilor. În întreaga sa viață, episcopul Ambrozie s-a luptat neînterupt pentru apărarea credinței, a păstoriților săi, a Bisericii în fața erezilor, dar și în fața autorității civile.

El este cel care a descoperit, în chip minunat, moaștele sfinților mucenici: Protasie, Ghervasie, Vitalie, Agricola, Nazarie și Chelsie. Se zice că un eretic,

intrând în biserică, a văzut cum un înger îi șoptea la ureche Sfântului Ambrozie.

Unui ucigaș, vrând să-l omoare cu sabia, i s-a uscat mâna, dar sfântul, fiind fără de răutate, i-a vindecat-o. Se mai spune că a înviat un tânăr pe care, mai înainte, îl tămăduise de un duh necurat și că înainte de a muri, capul lui era înconjurat de foc, iar fața îi era albă ca zăpada.

Sfântul Ambrozie și-a cunoscut mai înainte ziua sfârșitului său, zicându-le apropiaților săi: „Numai până la Paști voi fi cu voi!”, și așa a fost, căci și-a dat duhul pe când se lumina de ziua Sfințelor Paști la data de 4 aprilie 397.

Sfântul Ambrozie este ocrotitorul stuparilor, al albinelor, al topitorilor de ceară, al animalelor domestice, al școlărilor și studenților.

Părțile din moaștele Sfântului Ambrozie se găsesc în biserica Șerban Vodă. Se cuvine să-l cinstim cu evlavie și să ne bucurăm în ziua praznicului: 7 decembrie. ✕

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 3-10 DECEMBRIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 3.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) Utrenia, Sfânta Liturghie
Marti 5.12	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Miercuri 6.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Sf. Ier. Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni Utrenia, Sfânta Liturghie
Joi 7.12	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfântul Maslu; Vecernie cu litie
Vineri 8.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	†) Sf. Mc. Filofteia de la Curtea de Argeș - Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 9.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 10.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) Utrenia, Sfânta Liturghie